

over for de vælgere, der har sat dem til at varetage deres interesser.

Jeg forstår godt, hvis mange føler sig dybt rystede over dansk lovgivning på udlændingområdet og den lovgivning, der tillader dannelsen af et multietnisk samfund. Der er ingen tvivl om, at danskerne er et hjælpsomt folk, som misbruges af et flertal i dette Folketing til at få udhulet vores danske selvstændighed på grund af en elendig lov, som dækker sig under humanismens åg.

Danmark er et lysthus for asylsøgere, og ind og ud af Sandholmlejren vandrer en masse turister – for der er mange, der ikke er andet, nemlig personer, der er rejst til Danmark, hvor de søger om asyl. Her får de ophold i en længere periode, kost og logi og en gratis hjemrejse, når man får afslag eller selv meddeler, at nu vil man gerne hjem. Det er simpelt hen tåbelighedens lysthus.

Åbenbart grundløse asylsager behandles med en omhyggelighed, der betyder, at asylsøgeren kan opholde sig i meget længere tid end nødvendigt.

Ved det netop afsluttede NGO-møde i København i tilknytning til det sociale topmøde blev der 32 deltagere tilbage, som søgte asyl, primært personer fra Nigeria, der nu får en oplevelse ved at være i Danmark og en rejse hjem betalt af de danske skatteydere, fordi de simpleste regler ikke blev fulgt ved indrejse i landet.

I den forbindelse vil indenrigsministeren snart få nogle flere uddybende spørgsmål om sagen fra Fremskridtspartiets side, da det ser ud til, at man ikke har fulgt de gældende regler for indrejse, hvilket ministeren så kan få lejlighed til at forklare nærmere.

Går vi tilbage i tiden, kan vi notere os, at der i 1973 blev indført et indvandrerstop. Dette stop blev afløst af en række familiesammenføringer, der støt og roligt har fået antallet af indvandrere til at vokse og vokse, samtidig med at flygtninge også gøres til indvandrere, hvilket selvfølgelig er helt urimeligt. Det må være sådan, at indvandrere skal kunne sørge for sig selv, hvis de vil blive her i landet, og selvfølgelig skal flygtninge vende tilbage, så snart der er opnået ro i det land, de er flygtet fra.

Der er fortsat stor usikkerhed om antallet af udenlandske borgere i Danmark, for desværre har de samme politikere, som har åbnet for en meget liberal udlændingelovgivning, ikke sikret en reel opgørelse over antallet af herboende udlændinge, og det henholder man sig så til.

Men vi kan dog henholde os til nogle tal, hvis korrekthed der kan sættes spørgsmålstegn ved, men som i hvert fald ikke er mindre end det opgivne. I forhold til 1981 er antallet af personer fra Somalia – og det er stadig væk landet Somalia – vokset fra 97 til 5.125. Personer fra Irak har ikke holdt sig tilbage, for antallet er vokset fra 98 til nu 6.041, og fra Iran er tallet vokset fra 232 til nu 7.678. Det tidligere Ceylon, der i dag kaldes Sri Lanka, holder sig heller ikke tilbage, for hvor der i 1981 var 169, der havde rejst den halve jordklode rundt for at komme til det nordiske lysthus, så er rygtet spredt kraftigt, så vi i år kan notere os 5.769 fra denne del af verden.

Det er tal, der virkelig bør mane til eftertanke herinde, for det gør de faktisk uden for disse tykke mure. Ude i det virkelige samfund reagerer de kommunale folk nemlig på spørgsmålet, for efterhånden som der bygges specielle landsbyer til udlændinge, de kommunale boliger fyldes op, skolerne fyldes og de sociale kontorer fyldes, så ved disse borgmestre, hvor skoen trykker, for det er faktisk via deres pengekasse, at pengene skal komme. Og vi skal da lige konstatere, at det ikke er borgmestre af en speciel politisk observans, der protesterer, det er såmænd socialdemokrater, venstrefolk og konservative, der er begyndt at finde ud af, at advarslerne, som Fremskridtspartiet kom med for mange år siden, måske ikke var så tossede endda.

Så mangler vi bare, at deres protester for alvor siver ind blandt deres partifæller på Christiansborg, så vores udlændingepolitik kan blive lavet om til gavn for den danske befolkning. Og dér er det jo straks værre.

I den forbindelse kunne det være interessant at høre, hvor langt indenrigsministerens partifælle, hr. Per Kaalund, er nået med at omvende sine partifæller i deres holdninger til den hidtidige integrationspolitik, herunder indførelse af kvotepolitik i skolerne og huslejebegrænsning, som hr. Kaalund har varslet at han vil gøre. Jeg ved godt, at der har været nogle tanker fra indenrigsministeren, men meget lidt konkret. Kan han fremvise resultater, eller var det bare pointskydning, der skulle serveres for pressen?

Vi er oppe på samlede udgifter for udlændingområdet, der ligger på et tocifret milliardbeløb om året – jeg ville ønske, at jeg nærmere kunne konkretisere det beløb, men det er som bekendt ikke ladsiggørligt – et milliardbeløb, der udhuler vores økonomi, som gør, at vi ikke kan give vores egne borgere den nødvendige